

Arrest

nr. 73 380 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 1 april 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Poolse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij.

Op 4 april 2011 laten de Poolse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die bij aangetekend schrijven d.d. 4 mei 2011 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit. Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 16.03.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in (...) op (...).

Uit het Eurodacverslag van 16.03.2011 blijkt dat betrokkene in Polen en Frankrijk asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 04.04.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar vier minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.03.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen en Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat ze vanuit Tsjetsjenië met de trein naar Moskou reisde om vervolgens via Brest (Wit-Rusland) naar Polen te reizen waar ze op 14.08.2010 zou zijn aangekomen en het statuut van vluchteling aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze haar beslissing in Polen niet afwachtte en verder reisde naar Frankrijk waar ze volgens haar verklaringen op 16.08.2011 het statuut van vluchteling zou hebben aangevraagd. Vanuit Frankrijk zou ze in het kader van de Dublin-II-Verordening gerepatriëerd zijn naar Polen op 16.02.2011. Betrokkene verklaarde verder dat ze na haar repatriëring vanuit Frankrijk naar Polen op 20.02.2011 terugkeerde naar Frankrijk zonder er asiel aan te vragen en dat een maand bij Fransen verbleef. Op 16.03.2011 zou ze per auto vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn waar ze op 16.03.2011 aankwam en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 16.03.2011 werd op 01.04.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 04.04.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene vier minderjarige kinderen A.(...) T.(...)-A.(...) ("10.11.2002), A.(...) M.(...) ("04.11.2003), A.(...) A.(...) ("28.08.2007) en A.(...) A.(...) ("05.02.2009).

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal

repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.03.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat Frankrijk haar niet heeft geaccepteerd (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij of zij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Op basis van de voorgaande verklaringen van betrokkene waarom ze asiel wil aanvragen in België, met name omdat Frankrijk haar niet accepteerde en met de toepassing van de bepalingen in de Dublin-II-Verordening kan de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat haar dochter A.(...) astma zou hebben en dat haar dochter A.(...) een brandwonde en psychische problemen zou hebben alsook dat betrokkene zelf 's nachts ademhalingsproblemen en nierpijn zou hebben (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Betrokkene liet via het opvangcentrum van het Rode-Kruis in Houthalen-Helchteren met een begeleidend schrijven (fax 15.04.2011, Rode Kruis) en via haar advocaat Meester C. (fax 19.04.2011; M13) aan de DVZ wel een verklaring van arbeidsonderbreking geworden d.d. 15.04.2011 teneinde haar afwezigheid voor haar oproeping op de DVZ van 18.04.2011 te rechtvaardigen maar deze verklaring van arbeidsonderbreking dd. 15.04.2011 stelt enkel dat betrokkene op 18.04.2011 onbekwaam is te werken aangezien de aanwezigheid thuis dringend en noodzakelijk is wegens ziekte van een onder hetzelfde dak wonende familielid en dat betrokkene niet op interview kan gaan en dit wegens ziekte "kids". Deze verklaring van arbeidsonderbreking stelt weliswaar dat betrokkene op 18.04.2011 niet op interview kon gaan maar is op zich geen concreet bewijs van de aangehaalde gezondheidsverklaringen van betrokkene, in casu de verklaarde astma van dochter A.(...), de brandwonde en psychische problemen van dochter A.(...) of de voor betrokkene zelf aangehaalde ademhalingsproblemen 's nachts en de nierpijn (DVZ, vraag 20). Bovendien was de verklaring van arbeidsonderbreking geldig van 18.04.2011 tot 18.04.2011 zodat betrokkene zich na 18.04.2011 nog persoonlijk bij de DVZ had kunnen aanbieden in het kader van de opvolging van haar asielprocedure, hetgeen niet het geval is.

Tot slot dient met betrekking tot de verklaringen van de gezondheidssituatie die betrokkene op 18.03.2011 aflegde tijdens haar gehoor op de DVZ aangaande zichzelf, haar dochter A.(...) en haar dochter A.(...), te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze medische verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet op medische verzorging kunnen rekening in Polen indien dit noodzakelijk zou zijn. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen. In tegendeel, betrokkene reisde vanuit Tsjetsjenië via Moskou (Rusland) en Brest (Wit-Rusland) op 14.08.2010 Polen binnen en reisde vervolgens enkele dagen later van Polen naar Frankrijk om vervolgens door Frankrijk op 16.02.2011 in het kader van de Dublin-II-Verordening gerepatrieerd te worden naar Polen. Op 20.02.2011 zou ze vervolgens naar Polen terug naar Frankrijk gereisd zijn waar ze tot 16.03.2011 verbleef alvorens diezelfde dag naar België te reizen en hier aan te komen. Dat een reis van België naar Polen dan ook niet meer mogelijk zou zijn, is dan ook weinig aannemelijk.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar vier minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 2, i), artikel 3.2 en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 62 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij stelt ook dat een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Betrokkene verklaarde dat zij op 16.03.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in (...) op (...).

Uit het Eurodacverslag van 16.03.2011 blijkt dat betrokkene in Polen en in Frankrijk asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 04.04.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar vier minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.03.2011 dat dit haar asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen en Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat ze vanuit Tsjetsjenië met de trein naar Moskou reisde om vervolgens via Brest (Wit-Rusland) naar Polen te reizen waar ze op 14.08.2010 zou zijn aangekomen en het statuut van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde dat ze haar aanvraag in Polen niet afwachtte en verder reisde naar Frankrijk waar ze volgens haar verklaringen op 16.08.2011 het statuut van vluchteling zou hebben aangevraagd. Vanuit Frankrijk zou ze in het kader van de Dublin II-verordening gerepatriëerd zijn naar Polen op 16.02.2011, betrokkene verklaarde verder dat er na haar repatriëring vanuit Frankrijk naar Polen op 20.02.2011 terugkeerde naar Frankrijk zonder er asiel aan te vragen en dat een maand bij Fransen verbleef/ op 16.03.2011 zou ze per auto vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn waar ze op 16.03.2011 aankwam en nog diezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 16.03.2011 werd op 01.04.2011 een terugnameverzoek op basis van artikel 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin II verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 04.04.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van artikel 16.1.C van de Dublin II verordening. De Poolse autoriteiten willigden eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene vier minderjarige kinderen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de

andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling if als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijn 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 EVRM. Betrokkenen geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen gaar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ vraag 16&17). Rekening houdende met bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van artikel 7 of 15 van de Dublin II verordening niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.03.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke redenen zij in België asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat Frankrijk haar niet heeft geaccepteerd. (DVZ vraag 19)

Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij of zij asiel wil vragen komt bovendien neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Dublin II verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Op basis van de voorgaande verklaringen van betrokkene waarom ze asiel wil aanvragen in België, met name omdat Frankrijk haar niet accepteerde en met de toepassing van de bepalingen van de Dublin II verordening kan de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat haar dochter A.(...) astma zou hebben en dat haar dochter A.(...) een brandwonde en psychische problemen zou hebben, alsook dat betrokkene zelf 's nachts ademhalingsproblemen en nierpijn zou hebben (DVZ vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Betrokkene liet via het opvangcentrum van het Rode Kruis te Houthalen Helchteren met een begeleidend schrijven (fax 15.04.2011, Rode Kruis) e, via haar advocaat Meester C. (fax 19.04.2011, M13), aan de DVZ wel een verklaring van arbeidsonderbreking geworden dd. 15.4.2011 teneinde haar afwezigheid voor haar oproeping op de DVZ van 18.04.2011 te rechtvaardigen maar deze verklaring van arbeidsonderbreking dd. 15.04.2011 stelt enkel dat betrokkene op 18.04.2011 onbekwaam is om te werken aangezien de aanwezigheid thuis dringend en noodzakelijk is wegens ziekte van een onder hetzelfde dak wonende familielid en dat betrokkene niet op interview kan gaan en dit wegens ziekte kids. Deze verklaring van arbeidsonderbreking stelt weliswaar dat betrokkene op 18.04.2011 niet op interview kon gaan maar is op zich geen concreet bewijs van de aangehaalde gezondheidsverklaringen van betrokkene, in casu de verklaarde astma van dochter A.(...), de brandwonde en psychische problemen van dochter A.(...) of de voor betrokkene zelf aangehaalde ademhalingsproblemen 's nachts en nierpijn. (DVZ vraag 20) Bovendien was de verklaring van arbeidsonderbreking geldig van 18.04.2011 tot 18.04.2011 zodat betrokkene zich na 18.04.2011 nog persoonlijk had kunnen aanbieden bij de DVZ in het kader van de opvolging van haar asielprocedure, hetgeen niet geval is. Tot slot dient met betrekking tot de verklaringen van de gezondheidssituatie die betrokkene op 18.03.2011 aflegde tijdens haar gehoor op de DVZ aangaande zichzelf, haar dochter A.(...) en haar dochter A.(...), te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin II procedure. Deze medische verklaringen doe namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet op medische verzorging kunnen rekenen in Polen indien dit noodzakelijk zou zijn. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene reisde vanuit Tsjetsjenië via Moskou (Rusland) en Brest (Wit-Rusland) op 14.08.2010 Polen binnen en reisde vervolgens enkele dagen later van Polen naar Frankrijk om vervolgens door Frankrijk op 16.02.2011 in het kader van de Dublin II verordening gerepatriëerd te worden naar Polen. Op 20.02.2011 zou ze naar Polen terug naar Frankrijk gereisd zijn waar ze tot 16032011 verbleef alvorens diezelfde dag naar België te reizen en hieraan te komen. Dat een reis van België naar Polen dan ook niet meer mogelijk zou zijn, is dan ook weinig aannemelijk.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van

betrokkene, indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen, indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties, in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3 § 2 artikel 7 of artikel 15 van de Verordening (EG) nr.343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1 van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

1. Behandeling van een asielaanvraag in Polen

De bestreden beslissingen houden absoluut geen rekening met de concrete wijze waarop de asielaanvraag zou behandeld worden in Polen indien verzoekster gedwongen zou worden er terug te keren.

Geen gelijke bescherming van asielzoekers in Polen

De bestreden beslissing diende rekening te houden met het niveau van bescherming dat verzoekster zou hebben gekregen in Polen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg heeft reeds geoordeeld dat een asielzoeker enkel teruggezonden kan worden naar een land dat een bescherming biedt die vergelijkbaar is aan deze die geboden wordt in het land waar hij asiel heeft aangevraagd :

In de zaak *Amuur t. Frankrijk* oordeelde het Hof over een probleem van vrijheidsberoving in de transitzone. Frankrijk betwistte dat het ging om een vrijheidsberoving onder voorwendsel dat de personen vrij waren terug te keren naar Syrië, ten onrechte volgens het Hof, dat beslist heeft dat : «De mogelijkheid op zich voor de asielzoekers om vrijwillig het land te verlaten waar zij naar wilden vluchten sluit geen inbreuk op de vrijheid uit, het recht om elk land te verlaten, inbegrepen het eigen land, is trouwens gewaarborgd door het Protocol no 4 bij het Verdrag (P4); bovendien is dit theoretisch indien geen enkel ander land dat een bescherming biedt die vergelijkbaar is met deze aangeboden in het land waar het asiel wordt aangevraagd hun wil opvangen. »

Het erkenningpercentage tussen Polen en België is niet "vergelijkbaar"

Caritas schrijft in het "vluchttijdschrift" van januari, februari en maart 2006 het volgende [1. <http://www.caritas-int.be/nl/publicaties/vluchtschrift.html>]:

"De regionale afdeling van het UNHCR in Budapest geeft in een recent verschenen rapport een overzicht van de situatie van o.a. de asielzoekers in Polen, Slowakije, Slovenië en Hongarije die afkomstig zijn uit de Russische Federatie. Omdat in 2004 75% van deze (Russische) asielzoekers door Polen werden opgevangen, en in het eerste kwartaal van 2005 zelfs 90%, beperken we ons hier tot de cijfers met betrekking tot Polen. #

In 2002 vroegen 2.649 mensen van Russische afkomst asiel aan in Polen, in 2003 5.581, in 2004 7.180 en tijdens de eerste drie maanden van 2005 nog eens 1.088. Samen goed voor 16.478 mensen op nauwelijks 39 maanden.

Ter vergelijking : in 2004 vroegen 1.361 mensen met de Russische nationaliteit asiel aan in België.

Vergelijken we nu de beslissingen omtrent alle asielaanvragen in Polen in 2003 en 2004, dan krijgen we de volgende cijfers :

Van de grosso modo 15.000 Russische asielzoekers die vóór eind 2004 een aanvraag tot erkenning als vluchteling indienden in Polen, kregen er welgeteld 526 een positief antwoord tussen 2003 en 2004. Nog eens 826 van hen konden rekenen op een tijdelijke (subsidiäre) bescherming.

Onder 'afgesloten op een andere manier', worden onder andere 'emigratie naar een ander land', zelfstandige terugkeer' of 'sterfgevallen' gerekend.

Het percentage van erkenningen per ingediende aanvragen is enorm laag, vooral als men rekening houdt met het groot aantal mensen dat afkomstig is uit Tsjetsjenië. Bovendien zien we dat het aantal 'hangende' dossiers verdubbelde in 2004 als gevolg van de achterstand.

Vergelijken we nu de asielbeslissingen van Polen met die van België#, dan merken we enorme verschillen, vooral voor wat betreft de erkenningen van Tsjetsjenen.

In 2004 stond Rusland op 1 in de lijst van de in België meest erkende nationaliteiten. 33% van alle erkenningen tot vluchteling in 2004 in België had betrekking op mensen afkomstig uit de Russische Federatie.

In 2005 had zelfs meer dan 40% van alle erkenningen betrekking op mensen uit Rusland. In de eerste 11 maanden van 2005 werden maar liefst 1.200 asielzoekers uit Rusland erkend als politiek vluchteling op basis van de Conventie van Genève.

	Aantal asielaanvragen van mensen afkomstig uit Rusland (2004)	Aantal beslissingen van tot erkenning van asielzoekers uit Rusland (2004)	Percentage erkenningen / totaal aantal beslissingen#[3] (alle nationaliteiten, 2004)
BELGIË	1.361	788	10,50 %
POLEN	7.180	305 (inclusief asielzoekers met een andere nationaliteit)	9,72%

Als we de

laatste kolom van deze tabel vergelijken, lijkt het allemaal nog wel mee te vallen. Alleen was in Polen in 2004 92,10% van de asielaanvragen afkomstig van mensen uit de Russische Federatie, hetgeen er in feite op neerkomt dat minder dan 10% van de Tsjetsjenen in Polen erkend wordt als vluchteling, terwijl in België de meeste Tsjetsjeense asielaanvragen positief worden beoordeeld.

We constateren dat het Belgisch Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geloof hecht aan de asielverhalen van de meeste 'Russen' (lees Tsjetsjenen) en hen erkent als vluchteling volgens de Conventie van Genève. In Polen is dit niet het geval."

In het rapport van ECRE "Guidelines in the treatment of Chechen Internally Displaced Persons, Asylum seekers and refugees in Europe" bekritiseert het ECRE het feit dat de kansen om erkend te worden als vluchteling erg van lidstaat tot lidstaat verschillen [2. http://www.ecre.org/files/chechen_guidelines.pdf]:

"In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya. 88 Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.) "

vrije vertaling:

"In verscheidene EU lidstaten, worden Tsjetsjenen niet erkend als vluchteling wanneer ze officieel geregistreerd warden in de Russische Federatie, buiten Tsjetsjenië. Andere landen beschouwen Tsjetsjenen als vluchtelingen van een gewapend conflict die geen individuele vervolging riskeren zodat ze deze mensen geen vluchtelingenstatus geven of enige andere vorm van subsidiaire bescherming. (Bijvoorbeeld Polen, Tchechië en Noorwegen)"

Verzoekster terugsturen naar Polen waar ze geen garanties heeft op een eerlijke en betrouwbare behandeling van haar asielaanvraag staat gelijk met haar de mogelijkheid te ontnemen om asiel te zoeken. De bestreden beslissing is dan ook minstens in strijd met de Conventie van Genève en meer bepaald het principe van de non-refoulement.

2. Onmenselijke behandeling van asielzoekers in Polen

Verzoekster dreigt onmenselijk te worden behandeld indien ze teruggestuurd wordt naar Polen. De omstandigheden waarin asielzoekers in Polen behandeld worden is minstens in strijd met artikel 3 EVRM.

Na een bezoek aan de asielcentra in Polen klaagt Europarlementslid Bart Staes de mensonwaardige omstandigheden aan waarin de vluchtelingen in Polen behandeld worden [3.http://www.cbar-bchv.be/JuridischeInformatie/Dublin/Polen/J.Gebhard,Tsjetsjeense_asielzoekers_in_Polen,jan09.pdf]:

"Nochtans is de situatie in Polen allesbehalve rooskleurig voor deze asielzoekers. Het opvangsysteem kan de toestroom van Tsjetsjeense asielzoekers maar moeilijk verwerken. Mensen worden samen gepropt in kleine kamertjes, krijgen minderwaardig voedsel, kinderen kunnen niet naar school en er is onvoldoende medische verzorging (ook niet in geval van noodzakelijke operaties of ingrepen).

Ook zij die een vorm van asiel krijgen (meestal niet de vluchtelingenstatus onder het Vluchtelingenverdrag maar een subsidiaire beschermingsstatus) hebben weinig toekomstperspectieven in Polen. Aan de beschermingsstatus zijn immers weinig of geen sociale rechten verbonden (geen recht op sociale steun, geen toegang tot de arbeidsmarkt, enz.)."

Deze aanklacht vat goed de situatie van de Tsjetsjeense asielzoekers in Polen samen.

Verzoekster haalde expliciet de slechte gezondheidstoestand van haar en haar kinderen aan. Tevens legde zij een medisch attest neer dat ze niet kon komen naar het interview op 18.04.2011, wegens ziekte van haar kinderen.

Dit attest bevestigt weldegelijk de slechte gezondheidstoestand van haar kinderen.

Deze wordt nog bevestigd door een recent medisch attest waarin gesteld wordt dat de kinderen lijden aan ondervoeding. (zie stuk 2)

Er dient vastgesteld te worden dat de tegenpartij niet expliciet de vraag heeft gesteld aan verzoekster waarom zij Polen heeft verlaten. Er wordt enkel verwezen naar de vraag die haar gesteld werd, waarom ze in België asiel heeft aangevraagd.

Het arrest M.S.S (30696/09) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeelt net de Belgische staat (en dus meer in het bijzonder de tegenpartij) voor het feit dat deze vraag niet expliciet gesteld wordt.

Tijdens de contactvergadering van het BCHV stelde de tegenpartij nochtans dat zij deze vraag expliciet zou stellen aan de kandidaat-vluchtelingen: "Mevrouw Addae vraagt naar de gevolgen van het MSS arrest bij de DVZ: zijn er ook aanpassingen doorgevoerd in de Dublinprocedure zelf bij de DVZ? De heer Geysen heeft al gezegd dat er bepaalde dingen aangepast zijn, zoals bv. de vragenlijst: nu wordt gevraagd waarom de asielzoeker de verantwoordelijke lidstaat heeft verlaten." [4.<http://www.cbar-bchv.be/Contactvergaderingen/2011/PVmaart2011.pdf>]

Er dient echter vastgesteld te worden dat dit in casu niet gebeurd is.

Nochtans had verzoekster dan de redenen kunnen uiteenzetten waarom zij meende dat haar rechten in Polen niet gegarandeerd waren.

Dit is een schending van de motiveringsverplichting.

Het betreft eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De overheid kondigt immers aan een bepaalde praktijk in te voeren, naar aanleiding van een veroordeling op het allerhoogste niveau, maar doet dit vervolgens in de praktijk niet. Dit is ten eerste onzorgvuldig.

Indien verzoekster dus in die omstandigheden terug zou worden gestuurd, zou

ze blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden. De bestreden beslissing is bijgevolg genomen in strijd met minstens artikel 3 EVRM.

3. De Rechtspraak van de RW na het arrest MSS

In een arrest 56.203 van 17 februari 2011 stelt de RW het volgende. Het betrof eveneens een zaak van een Tsjetsjeense asielzoeker die een bijlage 26 quater had ontvangen voor Polen.

"4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden {cl. EHRM 21 januari 2011, M.S.SYBelgië en Griekenland, § 366}.

4.3.2.2.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij tijdens haar "Dublin-verhoor" duidelijk heeft aangegeven dat zij in Polen geslagen werd en dat zij medische problemen heeft. Zij verwijst naar rapporten van mensenrechtenorganisaties waaruit volgens haar blijkt "dat er wel degelijk indicaties zijn dat Tsjetsjeense asielzoekers in Polen onderworpen zijn aan regelmatige bedreigingen van personen die betrokken zijn bij de Russische autoriteiten en dat de Poolse overheid niet de mogelijkheid of de wil heeft (om) hiertegen de nodige bescherming te bieden". Zij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij heeft nagelaten de door haar aangehaalde elementen onderzocht te hebben in het licht van haar beslissing tot terugleiding naar Polen, zodat "de terugleiding van (verzoekende partij) naar Polen (...) dan ook een onmenselijke behandeling (zou) uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM".

Uit het voorgaande lijkt in deze stand van het geding vast te staan dat de verzoekende partij bij haar "Dublin-verhoor" minstens een indicatie gaf van de problemen die zij in Polen ondervond.

Op het eerste gezicht kan uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat de verwerende partij deze verklaringen van de verzoekende partij zo nauwkeurig mogelijk heeft onderzocht. Zij beperkt er zich toe te stellen dat de verzoekende partij de problemen aan haar oor tengevolge van het recentelijk geslagen zijn in Polen, niet specifiek als reden heeft opgegeven waarom zij naar België is gekomen.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het in casu dat de verzoekende partij op het eerste gezicht ook wel concrete gegevens betrokken op haar zaak heeft aangebracht waaraan de verwerende partij geen aandacht heeft besteed. Zo werd op het eerste gezicht geen onderzoek gevoerd naar de bescherming die Polen kan bieden aan de verzoekende partij. Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

Het enig middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig."

De RvV (in verenigde kamers) heeft dan ook de beslissing geschorst. Ook in zaak 56.201 van 17 februari 2011 schorste de RW eveneens in verenigde kamers een beslissing waarin Polen als bevoegde lidstaat werd aangeduid voor de desbetreffende asielaanvraag.

Verzoekster heeft duidelijk concrete elementen aangebracht met betrekking tot haar gezondheidstoestand en die van haar kinderen.

Er werd haar echter nooit gevraagd om welke redenen zij precies Polen verlaten heeft, zodat er dan ook niet tegen haar gebruikt kan worden dat zij hierover niets verklaard heeft.

Het is duidelijk dat er een probleem bestaat met de manier waarop Polen de asielaanvragen van Tsjetsjenen behandelt en tevens met de manier waarop zij opvang krijgen.

De opschorting van de beslissing dient op deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te worden bevolen.(...)”.

2.2 Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar enig middel een schending aanvoert van de artikelen 2, i), 3.2 en 16.1 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 8 van het EVRM en van de rechten van verdediging, maar zij zet echter niet uiteen op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Derhalve zijn deze onderdelen van het enig middel niet ontvankelijk.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, hetgeen aan de Poolse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4 De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de concrete wijze waarop de asielaanvraag zou behandeld worden in Polen indien zij gedwongen zou worden er terug te keren. De bestreden beslissing dient rekening te houden met het niveau van bescherming dat de verzoekende partij zou hebben gekregen in Polen. De verzoekende partij verwijst terzake naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, waarin geoordeeld werd dat een asielzoeker enkel teruggezonden kan worden naar een land dat een bescherming biedt die vergelijkbaar is aan deze die geboden wordt in het land waar hij asiel heeft aangevraagd. Aan de hand van een artikel van Caritas en een rapport van ECRE tracht de verzoekende partij respectievelijk aan te tonen dat het erkenningspercentage tussen Polen en België niet vergelijkbaar is en dat de kansen om erkend te worden als vluchteling erg van lidstaat tot lidstaat verschillen. Volgens de verzoekende partij staat het terugsturen naar Polen waar ze geen garanties heeft op een eerlijke en betrouwbare behandeling van haar asielaanvraag gelijk met haar de mogelijkheid te ontnemen om asiel te zoeken, waardoor de bestreden beslissing minstens in strijd met de Conventie van Genève en meer bepaald *'het principe van de non-refoulement'*.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing omtrent de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van haar asielaanvraag het volgende stelt:

"(...) Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...)"

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de concrete wijze waarop de asielaanvraag zou behandeld worden in Polen indien zij gedwongen zou worden er terug te keren en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de Conventie van Genève en *'het principe van de non-refoulement'* omdat zij in Polen geen garanties heeft op een eerlijke en betrouwbare behandeling van haar asielaanvraag, gaat zij duidelijk voorbij aan de voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris hield wel degelijk rekening met de wijze waarop haar asielaanvraag in Polen zou behandeld worden. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gemotiveerd dat Polen als volwaardig lid van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is en eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28 juli 1951 ondertekend heeft en dan ook zoals België een beslissing over een asielaanvraag neemt op basis van deze Vluchtelingenconventie en op eenzelfde objectieve manier beslist over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal luidens de bestreden beslissing door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De verdere bewering dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in België en in Polen niet vergelijkbaar is, toont niet aan dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen en dat de verzoekende partij geen garanties zou hebben op een eerlijke en betrouwbare behandeling van haar asielaanvraag in Polen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de voorwaarden voorzien in de regelgeving voldoen. Daadwerkelijke rechtsbescherming hangt niet af van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoekende partij en is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen gerelateerd (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

De verzoekende partij kan overigens geen nuttig argument putten uit een vergelijking van erkenningspercentages met betrekking tot de toepassing van de Dublin-II-Verordening tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

2.5 De verzoekende partij geeft tevens aan onmenselijk behandeld te zullen worden indien zij teruggestuurd wordt naar Polen. De omstandigheden waarin asielzoekers in Polen behandeld worden, is minstens in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ter adstructie hiervan citeert de verzoekende partij uit een rapport met betrekking tot de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen en meer bepaald inzake opvang en medische verzorging. De verzoekende partij wijst er op dat zij expliciet de slechte gezondheidstoestand van zichzelf en haar kinderen heeft aangehaald. Zij legde tevens een attest neer, waaruit bleek dat zij niet kon komen naar het interview wegens ziekte van haar kinderen. Overigens legt zij bij onderhavig verzoekschrift een recent medisch attest neer waaruit blijkt dat de kinderen lijden aan ondervoeding. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij niet expliciet de vraag heeft gesteld waarom zij Polen heeft verlaten, niettegenstaande het arrest M.S.S. de Belgische Staat veroordeelt voor het feit dat deze vraag niet expliciet werd gesteld en tijdens de contactvergadering van het BCHV de verwerende partij aangeeft dat zij deze vraag expliciet zou stellen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing desbetreffend het volgende bepaalt:

“(…) De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.(…)”

Hoewel met de verzoekende partij kan worden gesteld dat tijdens het gehoor d.d. 18 maart 2011 haar niet expliciet werd gevraagd om welke precieze reden zij Polen heeft verlaten, kan uit de bestreden beslissing echter worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de hand van de in het administratief dossier beschikbare elementen daadwerkelijk heeft onderzocht of een terugkeer van de verzoekende partij naar Polen al dan niet een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Anders dan de verzoekende partij dan ook voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden met de voormelde M.S.S. rechtspraak.

De kritiek van de verzoekende partij en haar verwijzing naar bepaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zij het ontbreken van de vraagstelling naar haar motieven voor vertrek uit Polen aankaart, is in het licht van de door de gemachtigde van de staatssecretaris uitgevoerde en hierboven geciteerde beoordeling derhalve niet dienstig.

In de mate dat de verzoekende partij van mening is dat zij duidelijk concrete elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand en die van haar kinderen heeft aangebracht, stelt de Raad voorts vast dat de bestreden beslissing hieromtrent het volgende overweegt:

“(...) Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat haar dochter A.(...) astma zou hebben en dat haar dochter A.(...) een brandwonde en psychische problemen zou hebben alsook dat betrokkene zelf ‘s nachts ademhalingsproblemen en nierpijn zou hebben (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Betrokkene liet via het opvangcentrum van het Rode-Kruis in Houthalen-Helchteren met een begeleidend schrijven (fax 15.04.2011, Rode Kruis) en via haar advocaat Meester Copinschi (fax 19.04.2011; MI 3) aan de DVZ wel een verklaring van arbeidsonderbreking geworden d.d. 15.04.2011 teneinde haar afwezigheid voor haar oproeping op de DVZ van 18.04.2011 te rechtvaardigen maar deze verklaring van arbeidsonderbreking dd. 15.04.2011 stelt enkel dat betrokkene op 18.04.2011 onbekwaam is te werken aangezien de aanwezigheid thuis dringend en noodzakelijk is wegens ziekte van een onder hetzelfde dak wonende familielid en dat betrokkene niet op interview kan gaan en dit wegens ziekte “kids”.

Deze verklaring van arbeidsonderbreking stelt weliswaar dat betrokkene op 18.04.2011 niet op interview kon gaan maar is op zich geen concreet bewijs van de aangehaalde gezondheidsverklaringen van betrokkene, in casu de verklaarde astma van dochter A.(...), de brandwonde en psychische problemen van dochter A.(...) of de voor betrokkene zelf aangehaalde ademhalingsproblemen ‘s nachts en de nierpijn (DVZ, vraag 20). Bovendien was de verklaring van arbeidsonderbreking geldig van 18.04.2011 tot 18.04.2011 zodat betrokkene zich na 18.04.2011 nog persoonlijk bij de DVZ had kunnen aanbieden in het kader van de opvolging van haar asielprocedure, hetgeen niet het geval is.

Tot slot dient met betrekking tot de verklaringen van de gezondheidssituatie die betrokkene op 18.03.2011 aflegde tijdens haar gehoor op de DVZ aangaande zichzelf, haar dochter A.(...) en haar dochter A.(...), te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze medische verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet op medische verzorging kunnen rekenen in Polen indien dit noodzakelijk zou zijn. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen. In tegendeel, betrokkene reisde vanuit Tsjetsjenië via Moskou (Rusland) en Brest (Wit-Rusland) op 14.08.2010 Polen binnen en reisde vervolgens enkele dagen later van Polen naar Frankrijk om vervolgens door Frankrijk op 16.02.2011 in het kader van de Dublin-II-Verordening gerepatriëerd te worden naar Polen. Op 20.02.2011 zou ze vervolgens naar Polen terug naar Frankrijk gereisd zijn waar ze tot 16.03.2011 verbleef alvorens diezelfde dag naar België te reizen en hier aan te komen. Dat een reis van België naar Polen dan ook niet meer mogelijk zou zijn, is dan ook weinig aannemelijk.(...)”.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkel vasthoudt aan het feit dat het neergelegde medisch attest wel degelijk de slechte gezondheidstoestand van haar kinderen bevestigt. Zij gaat hiermee opnieuw voorbij aan de voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing en beperkt zich bovendien louter tot een blote bewering.

De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen medisch document aanwezig is dat haar verklaringen inzake haar gezondheid en deze van haar kinderen staft alsmede dat de verklaring van arbeidsonderbreking op zich geen concreet bewijs is van de aangehaalde gezondheidsverklaringen van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij nog naar een algemeen rapport inzake opvang en medische zorgen in Polen verwijst, maakt zij evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar Polen effectief problemen zal ondervinden inzake opvang en medische zorgen.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een medisch attest *d.d.* 24 mei 2011 voegt teneinde aan te tonen dat haar kinderen aan ondervoeding lijden, stelt de Raad vast dat dit element zich niet in het administratief dossier bevindt en dat de verwerende partij er geen kennis van had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing *d.d.* 3 mei 2011. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat het bestuur niet ten kwade kan worden geduid met de gezondheidstoestand van de kinderen van de verzoekende partij geen rekening te hebben gehouden. Het bijgevoegde medisch attest omtrent de gezondheidstoestand van de kinderen van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de legitimiteit van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt of onzorgvuldig hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS